

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania B. .  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.  
o rentę w związku z chorobą zawodową,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 czerwca 2006 r.,  
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.  
z dnia 10 lutego 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

**odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania i odstępuje od  
obciążenia ubezpieczonego kosztami postępowania  
kasacyjnego.**

### Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2004 r., Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację ubezpieczonego Bronisława Grzybka od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 lipca 2003 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w R. z dnia 23 września 1999 r. odmawiającej ubezpieczonemu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Wyrok ten kasacją zaskarżył ubezpieczony. Przyjęcie kasacji do rozpoznania uzasadnił tym, że zaskarżone orzeczenie "oczywiście narusza prawo poprzez

niewłaściwą wykładnię przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód powołuje się wyłącznie na podstawę rozpoznania kasacji z art. 393 § 2 k.p.c., polegającą na tym, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Oczywiście naruszenia prawa (art. 393 § 2 k.p.c.) powinna być rozumiana jako widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji (postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; postanowienie z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (por. orzeczenie z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb.Urz. 1935, poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb.Urz. 1935, poz. 98); gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286).

Sąd Apelacyjny nie dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w tym znaczeniu. Ubezpieczony wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania oczywiste naruszenie przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.), a więc należy przyjąć, że chodzi o art. 18 tej ustawy, którego naruszenie zostało wskazane jako podstawa kasacji. Zgodnie z tym przepisem (jego ustępem 1), pracownikowi, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy, przysługuje: 1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała, 2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji jest ustalenie faktyczne, że u ubezpieczonego nie występuje niezdolność do pracy będąca skutkiem choroby zawodowej. Nie może więc być mowy o naruszeniu (zwłaszcza oczywistym) art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. do tak ustalonego stanu faktycznego.

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącego. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393<sup>7</sup> § 1 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na mocy art. 102 k.p.c.